

1. Joris Link – zonder titel

[zonder titel in De Nationale Keramiekprijs 2023 | Keramiek](#)

Het werk van Joris Link slaat een brug tussen toegepast design en autonoom werk. Zijn porseleinen beeld is grillig en associatief en tegelijkertijd gestructureerd, evenwichtig en getuigt van vakmanschap en materiaal beheersing. Hij brengt de eigenschappen van porselein prachtig in beeld, van vloeibaar en zacht naar scherp, hard en breekbaar, van glanzend nat, mat en zelfs transparant. De keuze om de, soms vlijmscherpe, gietranden niet af te werken zorgt ervoor dat het maakproces nog gedeeltelijk is te herleiden. Je kunt zien dat hij met een mal werkt die uit talloze kleine onderdelen bestaat. Door de verschillende onderdelen afwisselend wit en mosterdgeel te kleuren wordt de opbouw nog inzichtelijker. De kleuren accentueren de prachtige regelmatige structuur die de vele mal onderdelen samen vormen. Het werk heeft een fascinerend decor, een prachtig ritmisch patroon dankzij het feit dat de vele mal onderdeeljes bestaan uit groepen van gelijk van formaat die precies in elkaar passen. Als met lego steentjes kan hij er zijn gietmal mee bouwen. Zijn werk is hierdoor zowel ingenieus doordacht en speels en experimenteel tegelijk. En net als in de wiskunde en geometrie kan Joris met zijn onderdeeljes eindeloos spelen en variëren en telkens weer een andere uitkomst vinden. Een andere nieuwe vorm. De gesloten compacte vorm die hij nu als inzending heeft gekozen symboliseert deze potentie prachtig. Als een capsule, een ei, een vrucht of een zaaddoos waarin een geheim verborgen is. Een vorm die zich kan openen om een totale metamorfose te ondergaan en ons zal verrassen met nieuwe spectaculaire vormen.

2. Rob Ruimers – Homo Ludens Uluru

[Homo Ludens Uluru in De Nationale Keramiekprijs 2023 | Keramiek](#)

De inzending van Rob Luimers is speels en verrassend. Het beeld is origineel en dynamisch. Het idee om keramiek op te pompen is niet eerder vertoond. Door de hoeken van het beeld met gaas of jute te bekleden en de iets opbollende wanden wordt de indruk gewekt dat het beeld letterlijk opgeblazen kan worden met de pomp die ernaast staat. Maar het is schijn, want het beeld zelf kan niet opgepompt worden, maar een opblaasbaar element dat Rob op vernuftiger wijze onder het beeld heeft gemonteerd. Wanneer je gaat pompen stijgt het beeld op. De aanhouder die nog harder pompt en door gaat tot aan de climax beleeft een ontlading waarop het beeld weer landt en de volgende een poging kan wagen. Het is een vondst om te spelen met de begrippen opblazen, krimpen, opbollen, hard, zacht, flexibel, plooibaar en breekbaar. Eigenschappen die allemaal verenigd zijn in klei en gaan over de metamorfose van natte kneedbare zachte klei naar een hard breekbaar object van gebakken klei. Het beeld heeft iets banaals door de fietspomp en de suggestie van een saaie ordinaire doos. Het lijkt pretentieloos, maar het is in werkelijkheid een beeld vol potentieel. Het getuigt van vakmanschap en een flinke dosis out of de box denken, letterlijk en figuurlijk. Het is experimenteel, het bevat humor en het is interactief. Dit laatste is binnen de keramische kunst gewaagd en uniek!

3. Linde van der Burgh: "Vegetabels shaped by luxury"

["Vegetabels shaped by luxury" in De Nationale Keramiekprijs 2023 | Keramiek](#)

Dit werk van Linde van der Burgh is heel groot en indrukwekkend. Het roept onmiddellijk associaties op met de stilleven die werden geschilderd in de 17^e eeuw. Dit komt door het realistische karakter, de zorgvuldig gemaakte opstelling, de dramatische zwarte achtergrond en belichting. Deze stilleven uit de gouden eeuw symboliseerden vergankelijkheid, en werden ook wel Vanitas -stilleven genoemd. Met allerlei kleine details en voorwerpen werd hiernaar verwezen, bij bloemen, groente en fruit gebeurde dat door rotte plekjes, slakjes en insecten toe te voegen. Wie goed kijkt kan deze ook terug vinden in dit werk van Linde. Zij plaatst het stilleven in deze tijd door er twee plastic onderdelen aan toe te voegen, de jerrycan en de gieter. Zij noemt het een ode aan groente en fruit. Volgens de jury is het ook een ode aan het keramisch vakmanschap. Linde heeft zich niet laten afschrikken door zo'n enorm project aan te gaan. Integendeel, het plezier in het kleien spat er vanaf. Het is jammer dat de zorgvuldig aangebrachte texturen soms dichtlopen en verdwijnen onder het glazuur. Maar dat is slechts een technisch detail. Misschien dat een periode bij het EKWC hierbij zou kunnen helpen zodat precies die huiden, kleuren en transparantie in klei bereikt kunnen worden die ook te vinden zijn in haar spannende tweedimensionale werk. De jury waardeert haar gekozen thema, het is een werk met een boodschap! Het is krachtig en toegankelijk. Linde weet op een laagdrempelig manier aandacht te vragen voor voedselverspilling. Ze houdt een prachtig keramisch pleidooi voor groente met een foutje, een plekje, een te rijpe banaan of een kromme komkommer.

4. Peter Prins – Beest bedeesd

[beest bedeesd in De Nationale Keramiekprijs 2023 | Keramiek](#)

Dit fantasiewezen van Peter Prins lijkt zo te zijn weggelopen uit een sprookjesboek. Het is grappig, onnozel, kwetsbaar en lief. De oppervlaktebewerking is heel sterk waardoor het beest een bijna voelbare vacht krijgt waarin je graag zou willen kroelen. Ook vindt de jury het glazuurgebruik en de kleurkeuze goed passen. Dankzij het transparante glazuur is de onderliggende huid en de gechamotteerde klei goed zichtbaar. De tinten zijn heel subtiel en natuurlijk. Ze zorgen ervoor dat dit dier perfect gecamoufleerd zou zijn in het bos en als het ware zou kunnen verdwijnen tegen een achtergrond van zand, struiken en boomstammen. De vorm is heel atypisch, waardoor het iets naïëfs kinderlijks krijgt. Dit geeft het beeld zijn kracht, het is origineel en gedurfd. Wie verzint er nu een achterste van een beer, een staart van een vos, voorpoten van een kleiner dier een wolf of een aap en een kop van een hert compleet met gewei? En wie combineert dit ook nog eens met een heel onwaarschijnlijke houding? Namelijk bijna kruipend of tijgerend met de kop op de grond. Hierdoor laat Peter zijn beest onderdanig zijn, of de houding aannemen als die van een hond die graag wil spelen. Het is hierdoor dat zijn wezen lief en ontwapend is en dat de jury het in haar hart heeft gesloten.

5. Sophie Bekkering – Arcadisch landschap

[Arcadisch landschap in De Nationale Keramiekprijs 2023 | Keramiek](#)

Hier is duidelijk een schilder aan het kleien geslagen. Romantische landschappen ruimtelijk vormgegeven in klei. De bekende Duitse schilder uit de Romantiek Caspar David Friedrich had dit moeten zien. De grootsheid en de oerkracht van de natuur niet op linnen, maar in klei gevangen. En dan speelt Sophie Bekkering het ook nog klaar een expressief kleur gebruik op keramiek toe te passen dat de romantische schilderijen evenaart. En dat terwijl kleur op keramiek nog altijd een heel stuk ingewikkelder is dan verf. De glazuren zijn precies goed aangebracht niet te dik zodat ze niet gaan druipen en de onderliggende texturen niet dichtlopen en niet te dun zodat ze wel glans kunnen geven aan haar landschap. Iets wat op het doek bijna niet mogelijk is. Maar wel in klei. Hier speelt het licht mooi over de glanzende vormen, als de zon die schittert op een landschap dat bedekt is met dauwdruppels of rijp. Het vrije en expressieve boetseerhandschrift van Sophie herinnert duidelijk aan een spontane en levendige verftoets van een schilder. Dit is niet mogelijk voor iemand die al jaren met klei werkt en zich houdt aan de voorschriften aan en de do's en don'ts binnen het keramische vak. De jury is blij dat zij als schilder deze sprong naar de klei en de ruimtelijke wereld heeft gewaagd. Met lak aan alle regels maakt ze intrigerende landschappen waarin je jezelf kunt verliezen.

6. Inge van der Ven – Birdsong III

[Birdsong III in De Nationale Keramiekprijs 2023 | Keramiek](#)

Het werk van Inge van der Ven is heel subtiel, transparant en mysterieus. Het lijkt op het eerste gezicht een kanten kraagje. Maar als je beter kijkt ontdek je dat het geen stof is maar keramiek. Het is niet een simpel afgietsel of een afdruk van een bestaand kanten kraagje. Inge heeft voor de moeilijkste optie gekozen. Ze heeft heel treffend de structuur en de textuur van een kanten kraag na weten te maken met porselein paperclay. Hoe ze dit precies voor elkaar heeft gekregen is moeilijk te doorgronden maar het resultaat is verbluffend. De materiaaluitdrukking is fenomenaal. Ook sterk is dat ze bij het pure porselein blijft en geen kleur of glazuur heeft toegevoegd. Meer is ook niet nodig, het pure matte porselein komt het dichtst in de buurt bij de stofuitdrukking van kant. Extra spannend is dat de kraag niet plat ligt maar opbolt en van de ondergrond loskomt, het geheel lijkt zelfs te zweven. Hierdoor ontstaat er een interessant spel tussen licht en schaduw op de ondergrond en geeft het werk iets intrigerends. Interessant is ook dat, als je van heel dichtbij kijkt, de indruk van kant verdwijnt en duidelijk wordt dat Inge een afwijkende structuur en huid heeft gemaakt dan die van echt kant. Het zijn openingen of holletjes die in de klei gemaakt zijn, die van ver weg op kant lijken, maar dichtbij eerder doen denken aan fenomenen in de natuur. Zoals de holletjes van pieren op het strand, zeepokken, koraal, een insectennest, een cocon of een zaaddoos. Zelf verwijst Inge ook naar de natuur met de titel Birdsong. De titel verwijst behalve naar een vogelnest ook naar herinneringen, geschiedenis, de oorsprong. De jury vindt het ijssterk dat, dit ogenschijnlijk simpele kraagje, al deze betekenislagen in zich meedraagt en kan ontsluiten.

7. Helma van de Water - zonder titel

[z.t. in De Nationale Keramiekprijs 2023 | Keramiek](#)

Het werk van Helma van de Water vertegenwoordigt ambacht, het echte pottenbakken. Haar inzending bewijst dat zij de kneepjes van het vak beheerst. Een mooie grote gedraaide schaal waarbij het niet nodig is de draairibbels af te werken. Deze onderstrepen dat het hier gaat om handwerk en laten zien dat Helma dit ambacht uitstekend verstaat. De schaal is prachtig gedecoreerd met een spel van glazuur en strakke uitgespaarde lijnen die de onderliggende klei mooi zichtbaar laten. Spannend zijn de uitgesneden vormen die ze op speelse wijze, iets versprongen en haaks over de rand van de schaal heeft gemonteerd. De lijnen en kleurvlakken in zwart, mosgroen en donkerblauw, volgen dan keurig de vormen en dan weer lopen ze juist dwars over de binnen en buitenzijde van de schaal. Hierdoor krijgt het geheel een spannende dynamiek en interessante vlakverdeling. Helma vindt haar inspiratie in de Art-Deco dit is duidelijk terug te vinden in deze schaal. Zowel qua kleurgebruik, als het spel met geometrische vormen. Dit mooie stukje vakmanschap laat het plezier zien dat Helma beleeft aan het werken met klei. Daarnaast is het ook een ode aan de prachtige kunst van de Art- Deco en het pottenbakkersvak. Deze schaal is een prachtig charme offensief om meer mensen te verleiden ook dit mooie ambacht te gaan leren en beoefenen.

8. Hanneke Giezen – M'aider

[M'aider \(wandobject\) in De Nationale Keramiekprijs 2023 | Keramiek](#)

Het werk van Hanneke Giezen stelt het probleem van zwerfafval en onze wegwerpmaatschappij aan de orde. Ze laat op indringende wijze zien hoe de natuur hier de dupe van wordt. Deze vogel is letterlijk opgebouwd uit afval. Alle 'veertjes' zijn gemaakt van afgietsels van kleine plastic flesjes. De kop is een blikje. Op het blikje en het borstplaatje zijn respectievelijk platina en goudluster aangebracht. De talloze veren flesjes zijn voorzien van een roze transparant glazuur dat heel mooi zorgt voor accentuering van de vormen doordat deze plaatselijk dikker en doordoor donkerder is. Het is een bewerkelijk beeld waaruit vakmanschap spreekt, van het gieten, tot het glazuren en het werken met lusters, maar ook het aan elkaar monteren van de talloze onderdeeljes.

Het borstplaatje doet denken aan messing plaatjes op monumenten en museum stukken die tot het verleden behoren en verwijst op die manier naar de bedreiging die afval vormt voor de natuur. Alsof deze vogel al verleden tijd is. De keuze om deze vogel op de kop te hangen zorgt voor een spannende vorm en een krachtig contour, tegelijkertijd is het een symbolische verwijzing naar een opgehangen misdadiger, een geslachte kip of ander geschoten wild dat opgehangen wordt om te besterven. Dit beeld is heel dramatisch en confronterend. Het is Hanneke Giezen gelukt om haar oproep om de natuur te hulp te schieten op pakkende wijze te visualiseren en tegelijkertijd laat ze ons een prachtig staaltje vakmanschap zien.

9. Beatrijs van Rheeden – Zonder titel

[Zonder titel in De Nationale Keramiekprijs 2023 | Keramiek](#)

Beatrijs van Rheeden heeft een heel interessant stuk ingezonden. Het is heel anders dan het werk dat we van haar kennen, de strak uitgesneden geometrische vormen van ongeglazuurd porselein dat soms om-en-om is opgebouwd uit verschillende laagjes ingekleurd porselein. Met dat werk geniet ze internationale bekendheid en viel ze meermaals in de prijzen. Er is moed voor nodig om hiervan af te stappen en juist voor deze keramiekprijs met iets heel anders te komen. Deze inzending van haar is een spannende combinatie van hard glanzend geglazuurd porselein en zachte aabare vormen die zijn gebreid of gehaakt van zijdedraad. Uit dit werk blijkt vakmanschap, dankzij de perfecte afwerking en materiaal beheersing van Beatrijs. Het is een interessant spel tussen verschillende vormaspecten en contrasten, zacht en plooibaar versus en hard en stijf, hol en bol, gladde en ribbelige, spanning en ontspanning. Het object heeft geen titel en lijkt vooral abstract. Maar door de vreemde vorm en materiaal combinatie zet het aan het denken en nodigt uit om er langer naar te kijken. En dan ontstaan er allerlei associaties. Zo zou je er een uier of een orgaan in kunnen zien, of een ei waar de kuikenpootjes al uitsteken, of een sterk gestileerde vogel, of een ijzige nog bevroren bloemknop waaruit nieuw leven ontspruit. Een mooie verwijzing naar de natuur die hoe dan ook zich aanpast en altijd weer zal opbloeien.

10. Bertien Gravestein – Lost and found

[Lost and found in De Nationale Keramiekprijs 2023 | Keramiek](#)

Bertien Gravestein eindigde de vorige editie van de Nationale Keramiekprijs ook al bij de laatste 25. Toen was haar inzending een verlepte narcis die met heel veel zorg en aandacht tot in het kleinste detail was gemaakt en tevens met een heel realistisch kleurgebruik. Tegelijkertijd was het een object waar je in eerste instantie zo aan voorbij zou zijn gelopen. Bertien maakt hedendaagse vanitas kunstwerken. Zij vraagt aandacht voor de vergankelijkheid van dingen. Zo ook met haar inzending voor dit jaar. Dit keer geen verlepte plant maar een vergeten, slonzige knuffel. Die zo ergens nat en vies op straat zou kunnen liggen. De materiaal uitdrukking van het knuffeldier is bijzonder mooi overgebracht in de klei. Met veel zorg heeft Bertien de pluizige textuur in de klei aangebracht. De vormen zijn duidelijk zacht, plooibaar en slap als bij een stoffen beest. De finishing touch is goed gekozen. Geen glanzend glazuur maar waterige kleurpigmenten waardoor het oppervlak mat en 'zacht' blijft. De viezige paarse kleur zorgt voor de vervuilde uitstraling van het verwaarloosde knuffelbeest. Alleen de ogen zijn glanzend en worden hierdoor nietsziende gaten, diepe deprimerende zwarte poelen waarin alle jeugdige vrolijkheid in verdwenen is. Het is een ontroerend thema, het impliceert het verhaal van een kind dat ontroostbaar is omdat zijn dierbare knuffel kwijt is. Of dat van een volwassene die zijn jeugd is verloren of zich er te groot voor voelt en de knuffel heeft afgedankt en weggegooid of het beest is letterlijk en figuurlijk doodgeknuffeld. Kortom dit beeld zet aan het denken en bevat hoe dan ook een hartverscheurend verhaal.